

Máté Gábor

A munka nem nyúl

AZ IMPOSZTOR – VARSÓI PRÓBANAPLÓ III.

Emlékpróba XXVI-XXVII.

Különböző érkezési problémák és egyéb lengyel ügyek, mint például: „ilyenkor még nem szoktunk próbálni”, csak fél 12-kor kezdtük a munkát.

Megértőnek kellett mutatkoznom.

Némi baj is történt. Skibińska elfelejtette (!), hogy próba van – hiszen nem szoktak próbálni ilyenkor. Kis balesete is volt, szilveszterkor fellépett valami bulvárszínházban, ahol három méter magasról lezuhant egy ajtóval együtt, nagyon megütötte magát – egyéb baja szerencsére nem történt. Maga Boguslawski pedig 29-én a csónakja (!) alól ki akart piszkálni valamit, ami a szemének vágódott, nagyon megütötte a szemcsontot ez a tárgy, némileg be is dagadt. Biztatott, hogy pár nap alatt rendbe jön. Ennek ellentmond, hogy a próbán délelőtt és este is rendkívül dekoncentrált volt. Nemcsak szavakat felejtett el, mondatokat, hanem az első rész végén (második felvonásvég) azt hitte, hogy Kamińskával való jelenetével kezdődik a szünet. Mint

Witold Dębicki (Boguslawski) és Agnieszka Wosińska (Skibińska)

aki jól végezte dolgát, kiszállt a darabból. Úgy kellett rászólni, hogy még Rybakkal is van jelenete. Több ízben aggódnom kellett, hogy vajon visszaáll-e az eredeti állapot. Ahogy hagytam. Ezen kívül lazán és kedélyesen gördültek a jelenetek. Nem is számítottam többre. Eleve feltételeztem, hogy nem lesz könnyű visszaállni. Noha azt hittem, nem a próbateremben, hanem a nagyszínpadon lehetek. Döbbenet láttam érkezésemkor, hogy *A velencei kalmár* vasdíszelete érintetlenül ásít a színpadon. Igen, mire ezt egy január 2-i tempóban szétszedik, legalább másfél nap.

Spiró György színművét Máté Gábor rendezésében a Teatr Dramatyczny mutatta be. A napló első két részét márciusban és áprilisban közzeltük. A mostani a befejező rész.

A harmadik felvonást csak este akartam nézni. Jött egy újságíró, aki élénken érdeklődött a munkánk iránt. Kis gogoli figura, de nem kérdezett rosszul.

Este a második felvonás végét gyakoroltattam. Mint egy rádiójátékot. Próbáltam szellemes instrukciókat adni, hogy meggátoljam a felvonásvég tempótlanságát. Körbeültettem őket, és míg fantáziával bírták, javult is az energiaszint. A legvége azonban továbbra is bágyatag volt. A harmadik felvonás is a szétesés jeleit mutatta. Witek éppolyan dekoncentrált volt, mint délelőtt. Az ének fals volt. Talán csak a *Tartuffe*-előadás kedve maradt meg. Vagy netán fejlődött. Különösebben nem vagyok elkéserevedve, de azért ennél többre számítottam. Mindent beleng, hogy itt Lengyelországban vízkereszt (január 6.) előtt nem dolgoznak. Az is kisebb forradalmat váltott ki, hogy a szombat esti próbán sminkelni és öltözni kell, mert akkor már ötre a színházban kell lenniük. Nem izgatja őket, hogy a premier dátuma január 10.

A munka továbbra sem nyúl.

Rövid ideig néztem, ahogy énekeltek, aztán a két tervezővel focacciázni, vörösborozni mentünk a lenti kávézóba.

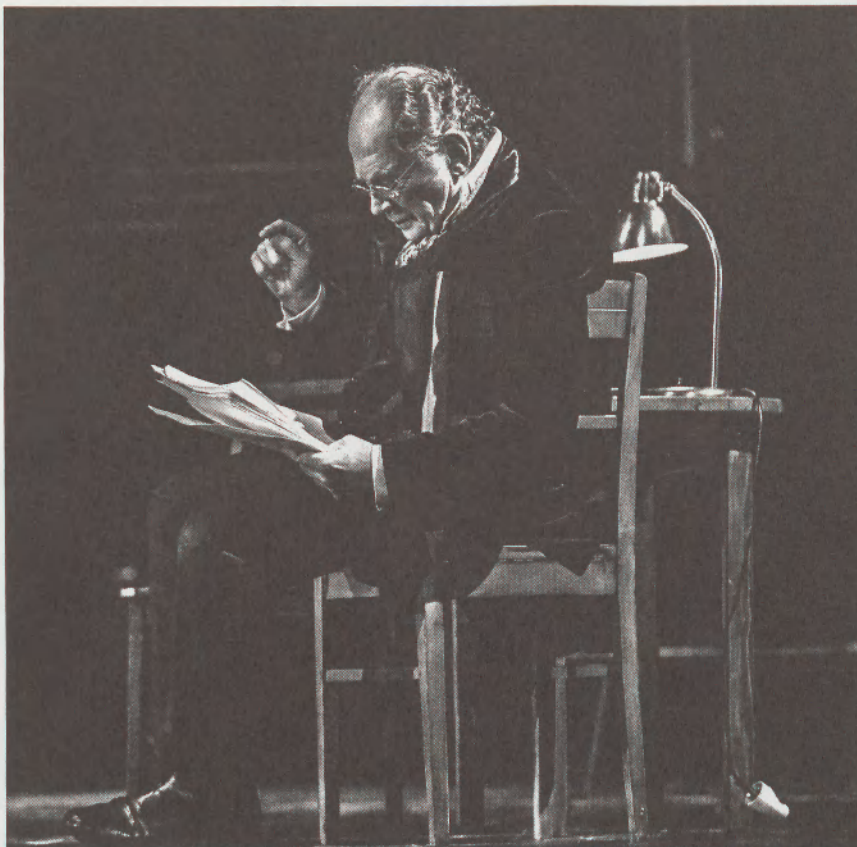
Emlékpróba XXVIII.

Délelőtt egy ideig Bogusławski és Każyński jeleneteit vettem, addig a többi színész énekelt. Sikerült érdeklődést keltenem a két jelenet iránt, új, mélyebb elemzéssel. Bogusławski egy hegy – mondtam, amit Każynskinak újra és újra meg kell másznia. Szükség volt erre, mert egyre inkább Każyński tűnik erősebb alkatnak, Bogusławski nem lehet epizodista mellette, próbálom Sławomirt úgy instruálni, hogy ne billenjen el a darab. Aztán megint átvettem, most már mindenki jelenlétében, a két igen fontos jelenetet. Megkerült a Kellékest játszó színész. Aki kakukktorjasként tengerparti barnán érkezett vissza kubai „nyaralásából”. Hozzá képest a többiek holtsápadtak. „Othello, a vilnai kellékes” című darab megy majd itt, amíg le nem kopik a bőre. Később még a harmadik felvonás kínosan vontatott végét nézegettem.

Délután tervezőimmal közös ebéden vettünk részt. Kicsit elpilledtem.

Összpróba III.

Este végre a nagyszínpadon próbálhattam, teljes jelmezzel, díszlettel, sminkkel. Összpróba. Ez így együtt soknak mutatkozott. Ennyi idő után megint a rendes színpad. Az ambíciók és ambíciótlanságok helyenként anarchiát szültek, ami tapasztalatom szerint nem áll távol a nemzeti karakterüktől. Nehezen kezdtük el, nehezen folytattuk. Az átöltö-

Witold Dębicki

zések, sminkelések kellően szétverték azt a kevés kis összetartozást is, amit eddig nehezen felraktunk. Lengyel Déva vára. Az elkéserevés határán voltam. Witek újbóli dekoncentrátsága lehangolt. Kis dolgokra pazarolja erejét, apró reakciókat keres olyan momentumokra, amit egy Bogusławski észre sem vesz. Sokszor ugyanarról vagyok kénytelen beszélni vele, mindig más és más megfogalmazásban. Hátha valamelyik felizzítja ösztöneit, és jó irányba halad majd. Hosszasan instruáltam az első rész után a büfében.

A pulton már ott volt egy vodkásphár kiivott állapotában. Hamarosan érkezett Kamińska is, új jelmezében, jól sikerült festéssel. Jelezte, hogy ne menjek utána a büfébe, mert nem az én szememnek való, ami következik. A berendelt vodkát eltüntette feneketlen gyomrában. Ezek után dohogva mentem a második részt nézni. Füzér Anni jelmezei sajátos világot mutatnak. De már ennek sem tudtam feltétlen örülni, mert egyébként minden maradt felejtős állapotában. 10-kor be kellett fejeznem a próbát. Megbeszélésre semmi mód. És ami meglepett, a színészek ezt nem is igényelték. Nem úgy, mint otthon. Ahol nem fordulhat elő, hogy a színész még aznap este ne akarja hallani, hogy mi történt, milyen volt, mit kéne máshogy. Ők hazamentek. Vissza se néztek. És – ugye – vasárnap jön, nem tudok próbálni. Legközelebb hétfő délelőtt lehet elemezni, mi történt. Ha még vissza tudok emlékezni.

Gondolom, majd vízkereszt után változik a hozzáállás.

Vasárnap nem lehetett dolgozni, csak néhány szerződöttetett világosító ténfergett 11 óra 15-ig a színházban, lámpákat állítottak be.

Emlékpróba XXIX.

Dél előtt a Faust-tanulás után megbeszéléssel kezdtem. Eltartott negyed 12-ig, így már biztos volt, hogy az egész darabon nem tudok végigmenni. Az első részt néztük. Igen jó állapotban ment le. 1 óra 35 perc volt, a vége sem tűnt annyira hosszúnak.

Délután a rádióba kellett menni. Egyórás beszélgetés egy kritikus vezetésével. Jelen volt még egy Bogusławski-kutató színháztörténész asszony és Zbigniew Brzoza, aki a Katona nagy barátja, többször járt nálunk, és ő volt a Stúdió igazgatója, mikor a *Tartuffe*-öt itt játszottuk. Elég megégettnek tűnt. Évekig nem engedték dolgozni. Spiró egy nyilatkozatát is beadták a műsorba, amiben Majorról beszélt. Milyen jók a magyar drámák, szemben a lengyel darabokkal. Mennyivel jobb színház a magyar, pláne a Katona. Ilyenek. Aztán persze kellett vagy kellett volna szidni a magyar miniszterelnököt. Van-e cenzúra, mit tartok a legrosszabbnak a mostani helyzetben, én az öncenzúrát jelöltem meg. Patríciát jól megdolgoztattuk.

Kicsit pihentem. 10 percet.

Aztán megbeszélés 6-tól. 7-től

összpróba.

Nézte az igazgató. És a sleppje. 3-4 nő a színházból. Fotós. (Kuncogott.) Az első rész egész jól ment. A másodikban annyira bosszantottak a világítás ügytelenségei – például hogy néha egyáltalán nem látszódtak a színészek –, hogy nem is tudom, mi történt.

Aztán Patríciával felmentünk az igazgató irodájába. Ott apróra részletezte, mivel elégedett, és mit tart problémának. Negyedórával hosszabbnak érzékeli az első részt a kelletnél. Elmondta, számára hol ér véget. Kifogásolta továbbá, hogy a második részben miért a Gubernátor páholya felé játszanak a színészek, miért nem a közönség felé. Ott van a hatalom – mondta. Volt egy-két megjegyzése a jelmezekre. Hogy például a Gubernátor ne cári tiszti egyenruhában legyen. Ezek mind átgondolandó kifogások. Annival például magunk is nehezen döntöttünk az egyenruha mellett. És könnyen lehet, hogy jobb lesz, ha nem ebben a „jelmezben” mutatkozik a politikus, hanem „civilben”. A hosszúság nekem is bajom volt eddig. Jelezte, hogy a belső színházi világ ábrázolásá-

ból lehetne húzni. Rogowskiról például mindig ugyanaz derül ki, így az, hogy először nevetve, aztán sírva ad elő valamit, nem sokat tesz hozzá. Igen. Egyébként pár laposabb rész nem húzható ki, mert a történet szempontjából kellenek azok az epizódok.

A két tervezőm várt a lenti kávézóban, kiderült, hogy néhány színész (Pięknowska, Skibińska és Kazymiński) is izgatott volt, mit szolt az igazgató, az *Oidipusznál* állítólag az egész rendezést meg kellett változtatni az utolsó héten. Ők hárman is ott ültek a tervezőimmel egy asztalnál. Szóval volt valami otthoni hangulata az egésznek.

Evés-ivás után még a szobámban tervezgettem az átalakításokat, és 2 után tértem nyugovóra. Persze hajnali 6 előtt már fent voltam. Szép MacAiremben húzogattam, foltozgattam Spiró Gyurit.

Emlékpróba XXX.

Reggel 9-től Patríciával lefordítottam az átalakításokat, aztán 10-től, míg énekeltek a színészek Bella vezetésével, akit – eddig nem írtam – leginkább Bélának kell ejteni, a világítástervezővel konzultáltam. Meglepően könnyedén vették a kanyart a kárvallottak, Rogowski és Pięknowska. Közel másfél órás megbeszélés után a hűzások okozta problémákat nézegettük. A legtöbb leállást a sűgönk értetlenkedése okozta. Ez azt jelenti, hogy míg a színészek csinálták, amit kellett, ő újra meg újra leállította, és nem találta, ki mit és miért mond akkor éppen. Ilyenkor nagy kupaktanács tömörült a sűgő köré. Közel 10 percek. 2-kor befejeztem.

Ebédeltünk a büfében, pluszban megjelent Kamińska férje és családja (2 gyerek), ők is ott ettek. Hallottam, hogy köhécselnek a lurkók, na, mondtam magamban, hamarosan az anyjuk is beteget jelent. Estére már jelezte is nagy teásbögrével a kezében, hogy nagyon megfázott. (Hősiesen próbált, és mikor a megbeszélésről el akartam engedni, kikérte magának.) Az egész épület kihalt volt, még a színházi folyosókon sem égett a villany. Hiszen vízkereszt volt.

Este 6-tól kis éneklés, aztán fél 7-től **összpróba.**

Kicsit lelketlenebb, pontatlanabb és ritmustalanabb volt, mint előző este. Patrícia órája szerint 5 perccel összement az első rész. A nézőtér bal széléről néztük a próbát, hogy kiderüljön, mi minden nem látszik onnan nézve. 9-től újabb megbeszélést tartottam. Patrícia szerint a lengyel színészek bizonytalanok, mit gondolok róluk, nem dicsérem őket nemhogy eleget, hanem egyáltalán. Mondtam, hogy nem szoktam. Erre azt az aggódó választ kaptam, hogy a lengyelek már az óvodában hozzászoknak a dicséretnek. Igénylik.

Na, majd ma megpróbálom.

Tegnap két

összpróbám is volt. Dél előtt lazábban ment, este kevésbé, de talán a délelőtti ment jobban. Egy baleset is történt. Az utolsó jelenetnél elégedetlen voltam, hogyan és mikor érnek be a színészek az átdíszítés után. A nagy káoszban és sötétben Kamińska nekirohant egy padnak. A világosítók nem raktak le irányfényeket.

Kasia Chimura felvételei

Jelenet az előadásból

Az esti főpróbát újra nézte az igazgató. Rendkívül meg volt elégedve, a próba után alig győztem a füleimen átengedni a dicsőreteit. Egyedüli fennakadást csak Kamińska parókája jelentett. Amit nem voltak hajlandók megkritikálni. Paróka nélkül próbált. Most hiányzott nekem is. Eddig úgy éreztem, nem kell. Kisebbségi aggodalomra ad okot, hogy Witek minden összpróbán kihagyott valami lényegeset. Délelőtt azt a passzust ugrotta, mikor elemzés közben azt mondja Elmíráról, megcsalja a férjét, este pedig nem amatőrözte le a vilnai színészeket – erre a mondatra sok apró dolog kell, hogy történjen, még széket is behoznak. Így a szék kint maradt.

Részpróbák

Mivel 13 órára sajtótájékoztatót írtak ki a nagyszínpadra, esélyem se volt nagyobb próbára. Igazából már nem is akartam végigmenni a darabon, bizonyos részeket tovább tömörítettem. Ez biztos jót tett. Még Chodźko, a kritikus ki- és bemászását néztem a páholyba. Véres zsebkendőt kértem, ami nagy nehezen került. A Gubernátornak való fordítást pedig annyiban változtattam meg, hogy az orra alatt leragasztattam leukoplasztal a tolmácsot, hiszen beverte az orra alatt, mikor bemászott a páholyba.

A sajtótájékoztatón a helyi polgármester-helyettes, Słobodzianek, Patrícia és jómagam vettünk részt. Félórás volt, megpróbáltam 5 perc alatt összefoglalót adni a magyarországi *Az imposztor*-játásnak. Ezután be kellett volna mutatni 2 jelenetet a tv-knek, fotósoknak, de ebből csak egy jelenet lett, olyan nehezen lehetett összeszedni a színészeket. Két szereplőm egyszerűen eltűnt. Każyńska vártunk, aztán majdnem elkezdtek, mikor rájöttünk, hogy a Díszítő sincs sehohol. Kínos volt.

Azán ebéd. Kamińska paróka-ságája tovább folytatódott. Estére találdott megoldás. Nem állítom, hogy a vörös paróka, amihez olyannyira ragaszkodott, megtaláldott, mert szóke póthaj lett a vége, de úgy tűnt, hogy ez beváltja a hozzá fűzött reményeket. Na, kíváncsi leszek, mi lesz holnap... nézte a főpróbát a férj. Słobodzianek szerint csak neki hisz. Remélem, nem kuszálja össze az alakítását – amit kiemelkedőnek tartok.

Főpróba I.

Az esti főpróbán egyébként – leszámítva kisebb hibákat – Witek uralta a színpadot. Ez nagyon megnyugtató volt. Teljes egészében meg vagyok vele elégedve. Nincs bennem álszent vagy tettetett rajongás. Pont azt játssza, amit kell, nagyon illúziókeltő. El lehet hinné neki, hogy a színház az otthona. Elegancia, fölény és helyenként szenvedély jellemzi a játékát, az egész szájatos bölcsesség lengi át.

Voltak hibák, főleg a Súcónőt alakító hölgy jóvoltából – talán kicsinyli a szerepét –, egyre beljebb akar kerülni a színpad szélére, és ennek súlyos következményei voltak. Eltolódott minden rendezői bal irányba. Székek nem kerültek a helyükre, és láthatóan a színészek fel sem fogták, egy-egy bútor elhelyezése mivel jár. Fortyogtam az egész első rész alatt, hogy mi mindent nem látok, mi hova kerül, ki hova ül le, melyik széknek mi lesz a későbbi sorsa.

A megbeszélést ennek a problémának a taglalásával kezdtem, aztán érzékletesen igyekeztem előadni színházi anekdotákat instrukció gyanánt, ezzel azonban nem volt sikerem, vagy Patrícia volt fáradtabb, vagy én akartam feleslegesen szerepelni. Nem tudom. Most kedvetlen vagyok, mert érezhető, hogy nyilván itt is működnek az egymás instruálása szülte védelemek. Ezzel együtt nem tartottam szükségesnek tovább nyúzni őket egy holnap délelőtti próbával. Ők maguk többségében szintén nem érezték szükségét az újabb délelőtti összpróbának. Végül abban egyeztünk meg, hogy néhányan bizonyos részeket elpróbálnak délután 5-től.

Majd elválnak, jó döntést hoztam-e, vagy erőltetni kellett volna a mindenáron való munkát.

Egyébként a főnök megint nézte. Most a Súcónő felesleges szerepeltetését a *Tartuffe*-előadás alatt kifogásolta. És a leukoplaszt sem tetszett neki. Ezekre alszom egyet.

Főpróba II.

(Faustot tanultam, ettem, vásároltam ajándékokat a munkatársaknak.)

Megérkezett a magyar különítmény, nagyon örültem nekik, a Novotel előtt szálltak ki a taxiból. Megszerveztük, hogy főpróba után a Kulturálnába megyünk, ott várnak minket.

Szépszámú főpróbaközönség előtt játszottunk, akkor reagáltak, amikor kellett, talán nem olyan intenzitással, mint a magyar nézők szoktak. Az első rész most volt a legrövidebb. 1 óra 26 perc, ez ideális. Többnyire jó ritmusban és ihletetten pergett a mű. A második rész is a lehetőségekhez képest megütötte az elvárható minimumot. Sajnos a fényváltásokat mind elrontották. Nincs rá sok remény, hogy ez változni fog. Ez kiéreződött a színészek pillantásaiból a megbeszéléskor. Maga Słobodzianek is szólt a színészekhez, de valójában engem méltatott, nem győztem elég szerénynek látszani, és mindenképp kellett válaszolnom a szép szavakra. Egyszer csak Każyński felszólt, ne erről beszéljünk, hanem soroljam fel, miket fogok rendezni a jövőben ebben a színházban. Meglehetősen meleg szavakkal „búcsúztam”, hiszen ilyen megbeszélést nem tartok már többet. Azzal kezdtem, hogy – ugyan nem dolgoztak jól, mégis – élvezetesen játszanak. Kiemeltem, hogy ellentétben a magyar kollégáikkal, akik folyvást a „miértekre” keresik a választ, szívesen adják át magukat a különböző rendezői kéréseknek. Természetesen elmondtam, mennyire fontos tapasztalatokat szereztem, és mekkora élmény volt megérezni a színészet hatalmát.

Ezek után részletezni kezdtem a hibákat, és újabb elemzést próbáltam adni Kamińska állapotáról a harmadik felvonásban. Felemltettem a primadonna önzését. Szóval, hogy Kamińskát egyáltalán nem érdekli, mi van a vilnaiakkal, mi történt Rybakkal, csak azon kattog, hogy most vele mi fog történni, miféle stratégiát kellene választania. Örömmel elemzem és bontom ki a lehetőségeket a nő előtt, mert egy kincsesbánya, tele váratlan és érzelmdús megoldásokkal. Szegény Maciejt (Niedzielski) letoltam hosszadalmas játékáért, ezalatt kétszer is csörgött a mobilja – a felesége kereste –, de nagyon jó ritmusban. Felvette, mondta az asz-

szonynak, most ne zavarj, épp engem csesznek le.

Előadás után a munkatársakkal együtt szeretteink körében ücsörögtünk.

Premier

6-tól megnéztem egy új fénybeállítást arra a jelenetre, mikor széttépik a díszítők a papírdíszletet. Eddig ezzel volt a legtöbb bajom. Körbejártuk a színészeket, itt fenékbe kell rúgni mindenkit premier előtt, ez hoz szerencsét. Akit láttam, finoman megrúgtam. Aztán ahogy beülni készültem, összefutottam Spiróékkel és a fordítóval a nézőtéri ajtó előtt. Ezt jó jelnek véltem. Majd kisebb zökkenőkkel, kihagyott részekkel, túlzásokkal, felnagyított tetszést kicsikarásokkal lement az első rész. A telt házas közönség derült, amin lehetett, néha lezuhant a feszültség, nem tudom, miért. Ezt Kazynski is érezhette, mert improvizatív káromkodott, ahol csak lehetett. Megbeszéltük, hogy háromnál sose legyen több. 8 és 12 közötti „kurvá”-val tetőzött.

A szünetben az igazgatói irodában kellett vodkázni az alkotóknak, „mert akkor siker lesz” – jelentette ki Słobodzianek. Nem zavarta, vagy nem ismerte fel, hogy whiskeyt töltött a poharakba, és azt ittuk meg. Patríciával még gyorsan végigszaladtunk a színpad mögött készülődő színészek biztatásaként. Majd jött a második rész. Talán a lehető legjobb formájában. A tapsról nem tudom lemérni, mekkora volt, többek között azért, mert nekünk is – Anni, Balázs, a két tolmácsunk – fel kellett menni a színpadra. Kaptunk vi-

rágot, meghajoltunk, majd Spiró Gyuri is ott hajlongott már az utolsó körben. Forróbb lett a taps, szépen meg is bravózták. Boldog színészekkel ölelkeztünk a színpad mélyén. A közönség ezalatt rosszabbnál rosszabb – talán lengyel fehér- és vörösborokat iszogatót a sztálinista előcsarnokban. A szerző és fordító kedvesen gratuláltak. Gyuri az előadás hibáját a saját írói hibájával magyarázta... Bogusławski, ahogy feljelenti Rybakot, és rögtönöz a *Tartuffe*-előadásban – ügyetlen. Nem lehet érteni. Ezért nincs is hatása. Magyar barátaim tudták követni, örömmel fedeztek fel itthoni színházi momentumokat az előadásban. Egyöntetű tetszést a Skibińskát alakító Agnieszka aratott. A további szereplők játékát ki-ki másként ítélte meg. Nem részletezem. Ezek után még fel kellett menni a színészbüfébe, ahol tóosztokat mondtak, ajándékokat kaptunk Anni, Balázs, Patrícia és férje, no meg jómagam. Ismét számtalan dicséret hangzott el. Különösen Patríciát bravózták lelkesen újra meg újra a hálás színészek. A beszédeket az igazgató, majd színpadi mása, Kazynski tartotta. Színésznők adták át az ajándékokat, nekem is kellett valamit mondanom... de képtelen voltam udvariasan ömlengeni, ezért inkább felhívtam a figyelmet a hibákra, mire vigyázzanak a további előadásokon, mi ne történjen meg, ha lehet. Aztán következett az ivászat. És az újra és újra hálálkodó színészek, Słobodzianek, hol Patríciástul, hol angolul.

Fél 3-ig bírtam ezt körülbelül.

Stuber Andrea

Színház az egész színház

AZ IMPOSZTOR A TEATR DRAMATYCZNYBEN

Lengyelország a lengyel színház kétszázötven éves jubileumát ünnepli idén. A dátum ahhoz kötődik, hogy az első állandó és hivatásos lengyel színházat Nemzeti Színház (Teatr Narodowy) néven 1765-ben hozta létre az utolsó lengyel király, Szaniszló Ágost. (Ekkor Wojciech Bogusławski, a színház későbbi igazgatója és felvirágoztatója még csak nyolcéves.) Az évforduló tiszteletére meghirdetett ünnepi Wojciech Bogusławski-év nyitó eseménye egy kortárs magyar dráma bemutatója volt január 10-én, magyar rendező rendezésében, a varsói Drámai Színházban (Teatr Dramatyczny).

A mű természetesen *Az imposztor*, amelynek címszereplője a lengyel színház atyjaként számon tartott Bogusławski. A szerzőnek, Spiró Györgynek és műve-

inek lengyelországi recepciótörténete külön regény (kalandos). A rendező, Máté Gábor a Teatr Dramatycznyt vezető Tadeusz Słobodzianek *A mi osztályunk* című drámáját vitte színre kiváló előadásban a Katona József Színház Kamrájában. Így állt össze ez a konstelláció *Az imposztor* varsói bemutatójához. Spiró György színdarabját 1988-ban tűzték műsorra legutóbb Lengyelországban, Olsztyńban, ám az 1991-es tévéfilmváltozat jóvoltából ma is él a köztudatban, erősen összefonódva a Bogusławskit a kamerák előtt megformáló Tadeusz Lomnicki alakjával, akit művészi potenciálja és pozícionáltsága alapján nyugodtan nevezhetünk az egykori lengyel Major Tamásnak.

Az előadás már az első pillanatokban sejteti, hogy fő témája, vezérfonala a színház. A kezdés becsapós: